

УДК 343.1

DOI <https://doi.org/10.24144/2788-6018.2026.01.3.2>

ПРОБЛЕМИ АСПЕКТИ ОСКАРЖЕННЯ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ РІШЕНЬ, ДІЙ АБО БЕЗДІЯЛЬНОСТІ ПІД ЧАС ПІДГОТОВЧОГО СУДОВОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Андрух В.В.,*доктор філософії з права,**старший викладач кафедри**кримінального процесу та криміналістики,**Донецький державний університет внутрішніх справ*

ORCID: 0009-0009-5440-8099

Андрух В.В. Проблеми аспекти оскарження процесуальних рішень, дій або бездіяльності під час підготовчого судового провадження.

У статті досліджено проблемні аспекти нормативно-правового регулювання механізму оскарження процесуальних рішень, дій або бездіяльності суб'єктів досудового розслідування під час підготовчого судового провадження. Обґрунтовано, що інститут оскарження є важливою складовою реалізації права особи на ефективний засіб правового захисту в розумінні ст. 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, оскільки забезпечує можливість судової перевірки законності та обґрунтованості процесуальної діяльності суб'єктів кримінального провадження. Вказано, що попри унормування можливості розгляду судом скарг на інші рішення, дії чи бездіяльність слідчого, дізнавача або прокурора під час підготовчого судового провадження, що не були предметом розгляду на стадії досудового розслідування, чинне кримінальне процесуальне законодавство не містить чітко визначеного процесуального механізму реалізації такого права. Звернуто увагу, що відсутність у Кримінальному процесуальному кодексі України положень щодо підстав, умов, строків та порядку розгляду відповідних скарг у підготовчому провадженні свідчить про порушення вимоги правової визначеності як невід'ємної частини принципу верховенства права. Зазначено, що дефектність законодавчих норм призводить до правозастосовної невизначеності, формального підходу та обмеження доступу особи до судового захисту порушених прав. Доведено, що відкладений характер розгляду судом скарг у підготовчому провадженні знижує ефективність судового захисту, тому що реагування на істотні порушення прав, свобод і законних інтересів відбувається після завершення досудового розслідування, коли їх негативні наслідки набувають незворотного характеру. Зауважено, що деякі випадки із судової практики вказують на неможливість реалізації оскарження через відсутність належної процедури, що фактично нівелює гарантоване право на подання скарги під час підготовчого засідання у суді. Проаналізовано, що відсутність імперативних норм щодо обов'язкового розгляду судом скарг у підготовчому провадженні суперечить стандарту ефективного засобу правового захисту. Підсумовано, що існуючий механізм оскарження під час підготовчого судового провадження має декларативний характер та не забезпечує реального відновлення порушених прав. Наголошено на нагальній потребі у внесенні змін і доповнень до кримінального процесуального закону шляхом унормування підстав, умов та порядку оскарження процесуальних рішень, дій або бездіяльності суб'єктів досудового розслідування під час підготовчого судового провадження з метою забезпечення дієвого судового захисту прав, свобод і законних інтересів людини.

Ключові слова: досудове розслідування; підготовче судове провадження; оскарження; процесуальне рішення; сторона обвинувачення; бездіяльність.

Andruk V.V. Problematic aspects of appealing procedural decisions, actions or inactions during preparatory court proceedings.

The article examines problematic aspects of the regulatory and legal regulation of the mechanism for appealing procedural decisions, actions, or inaction of pre-trial investigation entities during preparatory court proceedings. It is argued that the institution of appeal is an important component of the realization of a person's right to an effective remedy within the meaning of Article 13 of the Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms, as it provides for the possibility of judicial review of the legality and validity of the procedural activities of subjects of criminal proceedings. It is noted that despite the regulation of the possibility of court consideration of complaints against other decisions, actions, or inaction of an investigator, inquiry officer, or prosecutor during preparatory court

proceedings that were not subject to consideration at the pre-trial investigation stage, the current criminal procedural legislation does not contain a clearly defined procedural mechanism for the implementation of such a right. It is noted that the absence in the Criminal Procedure Code of Ukraine of provisions on the grounds, conditions, time limits, and procedure for considering relevant complaints in preparatory proceedings indicates a violation of the requirement of legal certainty as an integral part of the principle of the rule of law. It is noted that the defectiveness of legislative norms leads to legal uncertainty, a formal approach, and restrictions on a person's access to judicial protection of violated rights. It has been proven that the deferred nature of the court's consideration of complaints in preparatory proceedings reduces the effectiveness of judicial protection, since the response to significant violations of rights, freedoms, and legitimate interests occurs after the completion of the pre-trial investigation, when their negative consequences become irreversible. It is noted that some cases from judicial practice indicate the impossibility of appealing due to the lack of an appropriate procedure, which effectively nullifies the guaranteed right to file a complaint during a preparatory hearing in court. It was analyzed that the absence of mandatory rules regarding the mandatory consideration of complaints by the court in preparatory proceedings contradicts the standard of an effective remedy. It was concluded that the existing mechanism for appealing during preparatory court proceedings is declarative in nature and does not ensure the actual restoration of violated rights. The urgent need to amend and supplement the criminal procedural law by regulating the grounds, conditions, and procedure for appealing procedural decisions, actions, or inaction of pre-trial investigation authorities during preparatory court proceedings in order to ensure effective judicial protection of human rights, freedoms, and legitimate interests is emphasized.

Key words: pre-trial investigation; preparatory court proceedings; appeal; procedural decision; prosecution; inaction.

Постановка проблеми. Враховуючи європейські стандарти захисту прав людини, зокрема в частині гарантування ефективного засобу юридичного захисту, держава повинна забезпечити належну реалізацію права особи на оскарження процесуальних рішень, дій або бездіяльності на будь-якому етапі кримінального провадження. Водночас для чинного кримінального процесуального законодавства характерним є певна фрагментарність унормування механізму оскарження залежно від стадії кримінального провадження. Зокрема ч. 1 ст. 303 КПК України містить вичерпний перелік процесуальних рішень, дій чи бездіяльності, що підлягають оскарженню у досудовому кримінальному провадженні. Натомість скарги на інші (не передбачені у межах ч. 1 ст. 303 КПК України) рішення, дії чи бездіяльність слідчого, дізнавача чи прокурора можуть бути розглянуті під час підготовчого провадження в суді. Проте норми глави 27 КПК України не містять підстав, умов та порядку оскарження рішень, дій або бездіяльності суб'єктів досудового розслідування, що унеможливує здійснення ефективної судової перевірки законності та обґрунтованості відповідної процесуальної діяльності сторони обвинувачення. У підсумку виникає нормативна прогалина, що суперечить вимогам правової визначеності, звужує обсяг судового контролю й обмежує реалізацію права людини на оскарження.

Мета дослідження полягає у висвітленні недоліків нормативно-правового регулювання механізму оскарження процесуальних рішень, дій або бездіяльності під час підготовчого судового провадження.

Стан опрацювання проблематики. Проблемним питанням нормативно-правового регулювання інституту оскарження рішень, дій чи бездіяльності у кримінальному провадженні присвячено чимало наукових праць таких процесуалістів як І.В. Бовнегра, Є.В. Большакова, Д.М. Валігура, І.В. Гловюк, В.С. Зеленецький, Д.І. Клепка, В.І. Маринів, М.А. Погорецький, С.О. Пшенічко, М.Є. Савенко, І.А. Тітко, А.Р. Туманянц, В.І. Шестакова та інших. Водночас сучасні наукові напрацювання містять доволі обмежену кількість досліджень, безпосередньо спрямованих на вирішення проблем, що виникають внаслідок забезпечення права на ефективний засіб правового захисту під час підготовчого судового провадження, що свідчить про актуальність подальшого дослідження проблемних аспектів реалізації права на оскарження процесуальних рішень, дій або бездіяльності у підготовчому судовому провадженні.

Виклад основного матеріалу. Інститут оскарження небезпідставно визнано дієвим механізмом захисту прав, свобод і законних інтересів особи у кримінальному провадженні, який відповідає стандартам ефективного засобу правового захисту, відображеним у ст. 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) [1, с. 10-11]. Завдяки процедурі оскарження забезпечується можливість оперативного реагування на порушення, допущені уповноваженими суб'єктами кримінального провадження, а також швидкого відновлення порушених прав ще до завершення розгляду справи по суті [2, с. 7]. Водночас у чинному кримінальному

процесуальному законодавстві існує суттєва прогалина, пов'язана з нормативною регламентацією механізму оскарження рішень, дій чи бездіяльності сторони обвинувачення під час підготовчого судового провадження. Варто наголосити, що положення ч. 2 ст. 303 КПК України прямо передбачають можливість розгляду скарг на інші рішення, дії чи бездіяльність слідчого, дізнавача або прокурора, які не підлягали судовій перевірці під час досудового розслідування, у межах підготовчого провадження згідно з правилами ст. 314-316 КПК України [3]. На практиці, Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ також звернув увагу на можливості подати скаргу під час підготовчого судового засідання щодо дій, бездіяльності слідчого чи прокурора, які не визначено в ч. 1 ст. 303 КПК [4]. Проте відповідний процесуальний порядок такого розгляду скарг не знайшов свого відображення у межах глави 27 КПК України, зміст якої не містить вимог щодо підстав, умов і порядку оскарження рішень, дій або бездіяльності суб'єктів досудового розслідування. Як слушно вказує В. І. Шестаков, у КПК України немає приписів щодо процедури розгляду поданих скарг, а також правових наслідків від подання скарги на рішення, дії чи бездіяльність органів досудового розслідування під час підготовчого судового провадження. Вочевидь виникають проблеми й у судовій практиці щодо визначення процесуального строку та особливостей прийняття судового рішення за результатами розгляду скарг у підготовчому судовому провадженні. Крім того законодавець не визначив порядок оскарження ухвали суду, винесеної за результатами розгляду такої скарги під час підготовчого провадження [5, с. 138]. За відсутності чітко визначеного механізму реалізації зазначеного права судова перевірка ускладнюється та зводиться до формального констатування наявності чи відсутності порушень, що суперечить як засадам кримінального судочинства, так і міжнародним стандартам захисту прав людини, створюючи значні ризики неправомірного застосування норм кримінального процесуального закону й обмеження доступу особи до судового контролю.

Певна неврегульованість окремих інститутів та дефектність норм вітчизняного кримінального процесуального закону у частині оскарження під час підготовчого судового провадження свідчить про відсутність належної правової визначеності, яка відповідно до практики Європейського суду з прав людини (далі – ЄСПЛ) є складовою принципу верховенства права [6]. Правова визначеність передбачає, що норми права мають бути достатньо чіткими, доступними та передбачуваними у своєму застосуванні, щоб особа могла усвідомлювати наслідки своєї поведінки та ефективно реалізувати гарантовані їй права, зокрема право на судовий захист і звернення за судовим контролем. ЄСПЛ послідовно наголошує, що закон не може вважатися «якісним», якщо він сформульований таким чином, що допускає свавільне тлумачення або не дає змоги особі передбачити межі втручання держави у сферу її прав. Наприклад, у справі «Cantoni v. France» Суд підкреслив, що вимога «якості закону» означає не лише його формальне існування, а й достатній рівень доступності та передбачуваності, який дозволяє особі регулювати свою поведінку [7]. Аналогічну правову позицію висвітлено у справі «Kruslin v. France», оскільки ЄСПЛ констатував порушення Конвенції саме через надмірну розпливчастість національних норм, які не встановлювали чітких меж дискреції органів влади та не забезпечували ефективних процесуальних гарантій від свавільного втручання [8]. У контексті доступу до суду та ефективного засобу правового захисту показовим є рішення у справі «Bellet v. France», у якому Суд зазначив, що процесуальні норми не повинні бути сформульовані таким чином, щоб їх застосування ставало надмірно формальним або непередбачуваним, адже це фактично позбавляє особу реальної можливості звернутися за захистом своїх прав. У зв'язку з цим особа повинна мати чітку та практичну можливість оскаржити дії, що визнаються втручанням у її права [9].

Проблемність нормативного регулювання механізму оскарження під час підготовчого судового провадження наочно підтверджується й вітчизняною судовою практикою. Показовим у цьому контексті є підхід судів першої інстанції, які, керуючись приписами КПК України, фактично самоусуваються від розгляду скарг на рішення, дії чи бездіяльність органів досудового розслідування. Яскравим прикладом є ухвала Дубенського міськрайонного суду Рівненської області від 07 березня 2017 року (справа № 570/328/17), якою констатовано, що підготовче судове засідання є обов'язковою та самостійною стадією кримінального процесу, а її метою є перевірка наявності законних підстав для призначення кримінального провадження до судового розгляду. При цьому суд, посилаючись на положення ч. 3 ст. 314 КПК України, дійшов висновку, що в межах підготовчого судового засідання він не наділений повноваженнями вирішувати питання щодо правомірності чи неправомірності дій поліції, а також щодо допустимості чи недопустимості доказів. У зв'язку з таким тлумаченням процесуального закону суд наголосив на відсутності компетенції щодо розгляду скарг на дії органу досудового розслідування під час підготовчого судового засідання, що й стало підставою для відмови у задоволенні поданої скарги [10].

Проблемність реалізації механізму оскарження під час підготовчого судового провадження підтверджується й практикою Вищого антикорупційного суду (далі – ВАКС). Зокрема, в ухвалі ВАКС

від 09 квітня 2025 року (справа № 991/2364/23) перераховано доволі велику кількість поданих стороною захисту скарг (понад п'ятдесят) на стадії підготовчого провадження. За своїм змістом ці скарги стосувалися істотних порушень, зокрема неправомірного скасування постанови про закриття кримінального провадження, недотримання процедури визначення групи прокурорів, порушень порядку вручення повідомлення про підозру, тривалості бездіяльності слідчих і прокурорів та інших істотних відступів від вимог кримінального процесуального закону. Водночас показовим є те, що жодна з поданих скарг не була розглянута судом по суті. Судді ВАКС у своєму рішенні формально підтвердили існування права на оскарження окремих рішень, дій чи бездіяльності слідчого та прокурора, посилаючись на ч. 2 ст. 303 КПК України. Водночас вони зазначили, що чинний КПК України не містить імперативної норми, яка б зобов'язувала суд розглядати по суті подані скарги у підготовчому судовому засіданні, оскільки передбачає тільки можливість такого розгляду [11]. Таким чином, відсутність унормованого механізму оскарження рішень, дій чи бездіяльності сторони обвинувачення під час підготовчого провадження у суді обумовлює ситуацію правової невизначеності, оскільки формально декларуючи право на оскарження на цій стадії кримінального провадження, в межах Глави 27 КПК України не забезпечено зрозумілої, передбачуваної та ефективної процедури його реалізації.

Узагальнюючи наукові підходи та враховуючи практику ЄСПЛ, Д.І. Клепка обґрунтовано звертає увагу на те, що оскарження рішень, дій чи бездіяльності, якими порушено права, свободи та законні інтереси людини ще під час досудового розслідування, у межах підготовчого судового провадження здебільшого втрачає свою ефективність, а тому є недоцільним [12, с. 74]. Такий висновок зумовлений насамперед часовим фактором, оскільки судова перевірка здійснюється після завершення досудового розслідування, коли проведені процесуальні дії та прийняті процесуальні рішення були реалізовані та призвели до певних наслідків, у зв'язку з чим допущені порушення набули незворотного характеру. Аналогічну позицію поділяють й інші науковці, які констатують проблему результативності подання скарг у підготовчому судовому провадженні. Хоча можливість оскарження невизначеного кола рішень, дій чи бездіяльності слідчого або прокурора на цій стадії є позитивною практикою з огляду на формальне розширення судового контролю й утвердження самостійного механізму правового захисту, але дієвість оскарження нівелюється внаслідок відсутності оперативного реагування [13, с. 139]. Зі свого боку С.О. Пшенічко, досліджуючи можливість оскарження інших дій, бездіяльності та процесуальних рішень слідчого чи прокурора не на стадії досудового розслідування, а під час підготовчого судового провадження, фактично кваліфікує такий підхід як відстрочення розгляду скарг. Ним зазначено, що в такий спосіб відбувається перенесення судової перевірки законності та обґрунтованості оскаржуваних рішень, дій чи бездіяльності на більш пізній етап кримінального провадження, коли досудове розслідування вже завершене, а більшість процесуальних наслідків відповідних дій або рішень реалізовані. Подібне відтермінування судового контролю істотно знижує його ефективність, оскільки позбавляє заінтересовану особу можливості своєчасно захистити свої права, свободи та законні інтереси. Саме з цих міркувань виникає обґрунтована пропозиція щодо вилучення положень, які передбачають можливість оскарження рішень, дій чи бездіяльності слідчого або прокурора, не визначених у ч. 1 ст. 303 КПК України, під час підготовчого судового засідання. Тим самим відбувається переорієнтація механізму оскарження саме на стадію досудового розслідування, із чітким і вичерпним нормативним регулюванням переліку оскаржуваних рішень, дій і бездіяльності [14, с. 71]. Схожу за своєю спрямованістю думку, тільки у розрізі розгляду скарг на дії слідчого судді, висловлює Є.В. Большаков. Автор обґрунтовано виходить із того, що більшість рішень, які приймаються слідчим суддею в межах здійснення судового контролю, безпосередньо стосуються конституційних прав і свобод людини, зокрема права на свободу та особисту недоторканність, повагу до приватного життя та права власності тощо. Саме з огляду на їхню правову природу ці права потребують негайного судового захисту, а не відкладеної перевірки на наступних стадіях кримінального провадження. Крім того, як влучно зауважує науковець, особливістю досудового розслідування є можливість неодноразового продовження його строків, у зв'язку з чим стадія підготовчого судового провадження наставатиме через тривалий проміжок часу. За таких умов судова перевірка законності та обґрунтованості рішень, якими вже було істотно обмежено конституційні права, з плином часу втрачає свою цінність і не здатна забезпечити реальне поновлення порушених прав [15, с. 36]. Фактично науковці попереджають про виникнення ситуацій, коли судовий захист порушених прав набуває суто формального характеру, оскільки негативні наслідки втручання у сферу прав і свобод людини вже настали та не можуть бути вчасно усунуті. Реалізація права на оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів досудового розслідування має здійснюватися не постфактум для фіксування допущених порушень без можливості їх ефективного усунення, а для запобігання погіршення правового становища особи у кримінальному провадженні.

На нашу думку, чим довші зволікання щодо реалізації конституційного права на оскарження, тим більша невідповідність критерію дієвості засобу правового захисту у розумінні ст. 13 Конвенції, оскільки унеможлиблюється своєчасне припинення порушення прав, свобод і законних інтересів особи та запобігання подальшому погіршенню її правового становища. Тому існуюча модель оскарження у підготовчому судовому провадженні, попри її нормативне закріплення, є декларативною, що не забезпечує належної рівноваги між доступністю судового захисту та забезпеченням ефективності такого захисту. Водночас погляди деяких науковців щодо переорієнтації механізму оскарження на стадію досудового розслідування з чітким і вичерпним нормативним визначенням переліку оскаржуваних рішень, дій і бездіяльності вбачається дискусійними, через необхідність реалізації положень ст. 55 Конституції України в частині забезпечення права на оскарження на будь-якій стадії провадження. Це актуалізує потребу не у вилученні положень щодо оскарження у підготовчому провадженні, а, навпаки, свідчить про важливість подальшого вдосконалення норм кримінального процесуального закону з визначенням предмету і суб'єктів оскарження, строків подання скарги, підстав її повернення, порядку розгляду скарг у підготовчому провадженні та інших правових аспектів за аналогією зі ст. 304-307 КПК України.

Висновки. Недоліком правового регулювання є законодавча прогалина щодо відсутності у змісті глави 27 КПК України положень щодо механізму оскарження рішень, дій або бездіяльності суб'єктів досудового розслідування, що не регламентовані ст. 303 КПК України. Цей нормативний дефект унеможлиблює ефективну судову перевірку законності та обґрунтованості рішень, дій або бездіяльності представників сторони обвинувачення під час підготовчого судового провадження, а відтак – перешкоджає забезпеченню прав, свобод і законних інтересів людини у кримінальному провадженні.

Для належного гарантування захисту прав, свобод і законних інтересів людини у підготовчому судовому провадженні потрібно внести зміни у приписи глави 27 КПК України шляхом унормування підстав, умов та порядку оскарження рішень, дій або бездіяльності суб'єктів досудового розслідування.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Клепка Д.І. Оскарження рішень, дій чи бездіяльності під час досудового розслідування як окремий вид провадження: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Харків. 2017. 25 с. URL: <https://dspace.nlu.edu.ua/handle/123456789/13448> (дата звернення: 30.12.2025).
2. Валігура Д.М. Оскарження до суду рішень, дій чи бездіяльності органу досудового розслідування та прокурора: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Київ. 2013. 18 с.
3. Кримінальний процесуальний кодекс України. Закон України від 13 квіт. 2012 р. № 4651-VI. *Голос України*. 2012. №№ 90-91. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17> (дата звернення: 30.12.2025).
4. Про деякі питання порядку оскарження рішень, дій чи бездіяльності під час досудового розслідування: Лист Вищого спеціалізованого суду від 09.11.2012 р. № 1640/0/4-12. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v1640740-12#Text> (дата звернення: 30.12.2025).
5. Шестаков В.І. Проблеми реалізації засади забезпечення права на оскарження процесуальних рішень, дій чи бездіяльності під час підготовчого судового провадження у кримінальному процесі України. *Наше право*. 2017. № 4. С. 135-140. URL: <https://nashe-pravo.unesco-socio.in.ua/wp-content/uploads/archive/NP-2017-4/NP-2017-4.pdf> (дата звернення: 30.12.2025).
6. Case of Brumărescu v. Romania. № 28342/95. 28.10.1999. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/en/g#%22itemid%22:\[%22001-58337%22\]](https://hudoc.echr.coe.int/en/g#%22itemid%22:[%22001-58337%22]) (дата звернення: 30.12.2025).
7. Case of Cantoni v. France 17862/91. 11.11.1996. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/fre#%22itemid%22:\[%22001-58068%22\]](https://hudoc.echr.coe.int/fre#%22itemid%22:[%22001-58068%22]) (дата звернення: 30.12.2025).
8. Case of Kruslin v. France. № 11801/85. 24.04.1990. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/eng#%22itemid%22:\[%22001-57626%22\]](https://hudoc.echr.coe.int/eng#%22itemid%22:[%22001-57626%22]) (дата звернення: 30.12.2025).
9. Case of Bellet v. France. № 23805/94. 04.12.1995. URL: [https://hudoc.echr.coe.int/ukr#%22itemid%22:\[%22001-57952%22\]](https://hudoc.echr.coe.int/ukr#%22itemid%22:[%22001-57952%22]) (дата звернення: 30.12.2025).
10. Ухвала Дубенського міськрайонного суду Рівненської області від 07 березня 2017 року. Справа № 570/328/17. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/65201575> (дата звернення: 30.12.2025).
11. Ухвала Вищого антикорупційного суду від 09 квітня 2025 року. Справа № 991/2364/23. Провадження № 1-кп/991/135/23. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/126643713> (дата звернення: 30.12.2025).
12. Клепка Д.І. Оскарження рішень, дій чи бездіяльності під час досудового розслідування як окремий вид провадження: дис. ... канд. юрид. наук. Харків. 2017. 222 с. URL: <https://academic.info/ua/document/0417U004486> (дата звернення: 30.12.2025).

13. Нор В.Т., Крикливець Д.Є. Реалізація засади змагальності під час розгляду скарг слідчим суддею: монографія. Львів: Видавництво ТзОВ «Колір ПРО», 2017. 376 с.
14. Пшенічко С.О. Повноваження слідчого судді з розгляду та вирішення скарг у досудовому провадженні: дис. ... канд. юрид. наук. Одеса. 2014. 253 с. URL: <https://uacademic.info/ua/document/0414U003128> (дата звернення: 30.12.2025).
15. Большаков Є.В. Апеляційне оскарження рішень судді, постановлених в порядку судового контролю у досудових стадіях кримінального процесу: дис. ... канд. юрид. наук. Харків. 2011. 206 с. URL: <https://uacademic.info/ua/document/0412U001881> (дата звернення: 30.12.2025).

Дата першого надходження рукопису до видання: 1.01.2026
Дата прийняття до друку рукопису після рецензування: 26.01.2026
Дата публікації: 2.02.2026

© Андрух В.В., 2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії CC BY 4.0